

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **nezl. T. T. C. T.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019, č. j. MV-23666-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 27. 3. 2019, č. j. MV-23666-4/SO-2019, **se** pro nezákonnost **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2019, č. j. MV-23666-4/SO-2019, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 12. 2018, č. j. OAM-2497-33/ZR-2017, jímž jí byla podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Žalobkyně se současně domáhala přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě předně namítla, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), definujícím nároky na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů a současně je v rozporu i s požadavky na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dle žalobkyně též opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu. Správními orgány obou stupňů byl rovněž porušen § 2 odst. 3 a 4 správního řádu definující podmínky pro výkon jejich činnosti.
3. Dále žalobkyně uvedla, že v rámci odvolacího řízení žalovaný náležitě nevypořádal všechny uplatněné odvolací námítky.
4. S odkazem na dikci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak žalobkyně namítla, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. že nerespektovaly existující důvody pro zachování povolení jejího pobytu. Žalobkyně totiž tvrdila a doložila, že se na území domovského státu nenacházela bezúčelně, ale z důvodu závažného onemocnění jejího děda, jenž následně i zemřel, přičemž její přítomnost vyžadovala babička, které byla velkou psychickou oporou. Nepřítomnost žalobkyně tak byla způsobena skutečností, která je jedním z liberačních důvodů ve smyslu dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobkyně též namítla, že žalovaný nesprávně vypořádal odvolací námítku, pokud jde o nutnost vážit přiměřenost jeho rozhodnutí. Ačkoliv v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není explicitně zmíněno, že je správní orgán povinen posuzovat přiměřenost správního rozhodnutí, taková povinnost plyne z § 2 odst. 3 správního řádu, přičemž princip proporcionality obsahuje i Ústava České republiky. Smyslem § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je dle žalobkyně odebrat bytové oprávnění cizinci zdržujícím se mimo území republiky, který zde již trvale nepobývá, pobývat pravděpodobně nechce a může být obava, že svého bytového oprávnění hodlá zneužít. To však není případ žalobkyně, která hodlá na území České republiky nadále žít, resp. zde již opětovně 5 let pobývá a navštěvuje i základní školu. Postup správních orgánů tak dle žalobkyně jeví známky nepřipustného formalismu. Správní orgány jsou při své činnosti rovněž vázány zásadou materiální pravdy, a měly by se tudíž zaměřit na nalézání správných řešení. Poté žalobkyně poukázala na rozhodovací činnost Ústavního soudu, ze které se podává, že nelze tolerovat

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

formalistický postup, kdy dochází za použití sofistikovaného odůvodňování ke zřejmé nespravedlnosti (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96). Zdůraznila také, že určujícím pro nalézání práva je vždy, aby bylo vycházeno z individuálních poměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složitým. V souladu s uvedenými závěry Ústavního soudu ve věci tzv. přepjatého formalismu přitom rozhodoval i Nejvyšší správní soud (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56). Žalobkyně též zmínila, že ve smyslu Úmluvy o právech dítěte není v jejím zájmu, aby jí bylo bráněno v soužití s rodinou žijící na území České republiky.

6. Závěrem žalobkyně poukázala také na to, že dle jejího názoru napadené rozhodnutí zcela opomenulo dříve vyslovenou úvahu žalovaného, tj. v rámci dřívějšího zrušujícího rozhodnutí žalovaného v dané věci, stran toho, že žalovaný připustil, že psychickou podporu babičky po smrti jejího manžela by za jistých okolností bylo možno považovat za vážný důvod nepřítomnosti žalobkyně na území České republiky ve smyslu dotčeného ustanovení.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Současně vyslovil, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž odmítl námitky uvedené v žalobě a v podrobnostech odkázal právě na obsah dotčeného rozhodnutí, jakož i samotného správního spisu. K tomu žalovaný dále upozornil, že otec žalobkyně dne 2. 8. 2017 v čestném prohlášení uvedl, že důvodem jejího pobytu mimo území České republiky bylo to, že chodila ve Vietnamu do školy, aby se naučila vietnamsky. Při výslechu konaném dne 11. 12. 2017 otec žalobkyně uvedl, že důvodem nepřítomnosti žalobkyně na území byla skutečnost, že její děd onemocněl a ona zůstala s babičkou, aby ji psychicky podpořila, přičemž po smrti děda žalobkyně přicestovala zpět na území České republiky. Poté co bylo ve správním řízení zjištěno, že děd žalobkyně zemřel více než půl roku před jejím návratem na území, uvedl její otec při výslechu konaném dne 5. 11. 2018, že důvodem nepřítomnosti žalobkyně na území byla skutečnost, že v době, kdy pobývala ve Vietnamské socialistické republice, zemřel její děd a ona svou babičku psychicky podporovala po jeho smrti. S ohledem na skutečnost, že děd žalobkyně zemřel v době, kdy již žalobkyně pobývala mimo území České republiky déle než 12 měsíců, považovala žalovaná za stěžejní prokázání skutečnosti, že liberační důvody uvedené v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nastaly již před smrtí děda žalobkyně. Tato skutečnost však nebyla žalobkyní v průběhu správního řízení prokázána, přičemž žalobkyně prokázala pouze to, že v době, kdy na území Vietnamu pobývala 13 měsíců, zemřel její děd.

Posouzení věci soudem

8. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobkyně nesdělila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byla ve výzvě výslovně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
10. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem uplatněným námitkám žalobkyně.
11. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Dne 14. 9. 2017 bylo s žalobkyní z moci úřední zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ze záznamů v cestovním pasu žalobkyně č. „X“ s platností od 13. 8. 2012 do 13. 8. 2017, konkrétně z otisků přechodových razítek, totiž vyplynulo, že žalobkyně přicestovala dne 23. 10. 2012 do Vietnamu a odcestovala až dne 4. 8. 2014. V podání ze dne 2. 8. 2017 přitom otec žalobkyně T. V. H. učinil u správního orgánu I. stupně prohlášení, že žalobkyně odletěla do Vietnamu dne 22. 10. 2012 a vrátila se do České republiky dne 5. 8. 2014, přičemž ve Vietnamu chodila do školy, aby se naučila vietnamštinu. Z lustrace v Cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“) poté plynou osobní údaje žalobkyně, mj. skutečnost, že se narodila dne „X“ v X, přičemž v České republice pobývá na základě uděleného trvalého pobytu (od roku 2007). Současně jsou ve vztahu k žalobkyni v CIS evidováni také její rodiče. Z protokolu o svědecké výpovědi ze dne 11. 12. 2017 je pak zřejmé, že otec žalobkyně má 3 děti, přičemž 2 děti žijí na adrese „X“ a 1 dítě v Kladně u bývalé manželky. Dle otce žalobkyně tato byla ve Vietnamu „asi od července 2012 do dubna nebo května 2014. Byla na návštěvě u babičky a dědy, protože byl děda těžce nemocný a zemřel 1. 12. 2013.“ Dále otec žalobkyně uvedl, že původně chtěl, aby ve Vietnamu byla žalobkyně jen půl roku, aby se naučila vietnamsky. Poté však děd žalobkyně onemocněl a její otec tedy chtěl, aby žalobkyně zůstala u babičky z důvodu psychické podpory a pomoci. Po smrti dědy, resp. po ukončení pohřebních rituálů, které dle vietnamských zvyků trvají 45 dnů od úmrtí, se nicméně žalobkyně vrátila zpět do České republiky. Ve správním spisu je poté založen též úmrtní list dědy žalobkyně T. D. H. (včetně překladu do českého jazyka), který zemřel dne X, dále vysvědčení žalobkyně z 1. – 3. ročníku Základní školy X a diplom za účast žalobkyně v olympijském víceboji (2014/2015) a za účast v třídním kole matematické soutěže (2016). Součástí spisového materiálu je také kopie cestovního pasu otce žalobkyně, přičemž se z něj podává jeho přílet do Vietnamu dne 4. 2. 2014 a odlet dne 20. 3. 2014, jakož i další přílet do Vietnamu dne 7. 11. 2015 a následný odlet dne 14. 11. 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Dne 27. 12. 2017 byla žalobkyně (resp. její zákonný zástupce) vyzvána k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož ve stanovené lhůtě nevyužila. Správní orgán I. stupně poté dne 15. 1. 2018 vydal ve věci rozhodnutí, které však bylo k odvolání žalobkyně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 5. 2018. V něm žalovaný mj. vyslovil, že je třeba, aby správní orgán I. stupně za účelem zjištění skutečného stavu věci provedl výslech otce žalobkyně, a to zejména ke zjištění okolností týkajících se existence důvodů nepřítomnosti žalobkyně na území států Evropské unie (dále jen „EU“), resp. aby byl osvětlen průběh a vážnost nemoci děda žalobkyně, okolnosti jeho úmrtí a způsob výpomoci a podpory žalobkyně její babičce.
13. Z protokolu o svědecké výpovědi ze dne 5. 11. 2018 je dále zřejmé, že otec žalobkyně poslal žalobkyni k dědovi a babičce za účelem návštěvy, protože byli sami a žalobkyně se zde měla též naučit vietnamsky. Žalobkyně ve Vietnamu neměla zůstat tak dlouho, ale děd onemocněl a následně zemřel, přičemž babička na tom nebyla psychicky dobře a žádala, aby s ní žalobkyně setrvala co nejdéle. Příčinou smrti děda mělo být dle tvrzení otce žalobkyně zranění z války, přičemž zemřel, když mu bylo 68 let. Pohřeb měl asi dva dny po svém úmrtí. Podpora babičky ze strany žalobkyně byla dle otce žalobkyně taková, že „*dcera byla upoutaná k babičce a po úmrtí dědy by byla babička sama*“. Ve Vietnamu přitom žije bratr otce žalobkyně, který bydlí 400 km daleko od jejich matky, nicméně musí chodit do práce a nemůže tedy matku navštěvovat. Matku si k sobě zároveň vzít nemohl, neboť na to neměl finanční prostředky, nadto dle tradice musí manželka zůstat v domě zemřelého manžela dva roky od jeho úmrtí.
14. Dne 12. 11. 2018 byla žalobkyně (resp. její zmocněný zástupce) vyzvána k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, ostatně této možnosti zmocněnec žalobkyně také dne 13. 11. 2018 využil. Správní orgán I. stupně následně dne 3. 12. 2018 vydal ve věci již shora rekapitulované rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobkyně potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím.
15. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval blíže nekonkretizovanou námitkou žalobkyně, týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
19. Vycházeje ze shora uvedeného je pak k předmětné blíže nespecifikované námitce žalobkyně třeba konstatovat, že v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným (srozumitelným) způsobem zdůvodnil, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních okolností a ustanovení zákona daný případ řešil (viz str. 3 až 8 napadeného rozhodnutí). Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně (viz str. 2 až 5 prvostupňového rozhodnutí), které nadepsaným judikturním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí rovněž odpovídá. Ostatně žalobkyně spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodu, pro který byla zrušena platnost jejího povolení k trvalému pobytu. Žalobkyně tedy, ač značně obecným způsobem, polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když namítá nesprávnost aplikace dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou samotné přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti. Předmětná námitka proto byla soudem shledána nedůvodnou.
20. Podle § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
21. V nadepsaném kontextu soud k obecné námitce žalobkyně, že v rámci odvolacího řízení žalovaný nedostal požadavkům na činnost odvolacího orgánu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu, uvádí, že mu není vůbec jasné, která konkrétní skutečnost měla být v rámci daného řízení opomenuta či nedostatečně zjištěna, resp. jaká odvolací námitka neměla být žalovaným hodnocena, přičemž žádné takové pochybení v řešeném případě zdejší soud neshledal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí přitom dle hodnocení soudu plně odpovídá zákonným a judikturním požadavkům na jeho obsah, jak už bylo ostatně výše konstatováno, přičemž reflektuje veškerá v odvolání uplatněná tvrzení žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Dále je ve věci nutno konstatovat, že zcela nekonkrétní tvrzení žalobkyně o porušení jejích procesních práv ve smyslu § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jakož i o neúplném zjištění skutkového stavu (§ 3 správního řádu), soud shledal za nepřezkoumatelná, resp. vyhodnotil, že se nejedná o řádně uplatněné žalobní body, neboť z nich není patrné, jakých konkrétních nezákonností se měl žalovaný dopustit. Jinak řečeno, kterých zjištění, podkladů či postupů správního orgánu v rozporu se zákonem se namítaný nedostatek správního řízení týká, žalobkyně vůbec neuvedla. Náležitostmi žalobních bodů se přitom zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, ve kterém uvedl, že *„[ž]alobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44). V nyní projednávaném případě zdejší soud neshledal jakéhokoliv důvodu se od výše citovaných závěrů odchýlovat. Odkázat je v tomto ohledu možno i na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, z něhož se podává, že *„[n]ení naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“*
23. Co se pak týče samotného merita dané věci, žalobkyně nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že v jejím případě byly splněny podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalobkyně namítla, že její nepřítomnost na území EU po dobu delší než 12 měsíců byla odůvodněna závažným důvodem – tj. onemocněním jejího děda, jenž následně zemřel, přičemž její další přítomnost vyžadovala babička, které byla velkou psychickou oporou.
24. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
25. Z citovaného ustanovení tak jednoznačně plyne, že se platnost povolení k trvalému pobytu zruší, jestliže cizinec pobýval mimo území států EU po dobu více než 12 měsíců. Správní orgán pak nemá diskreční oprávnění, zda řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle tohoto ustanovení zahájí, ale je povinen – při zjištění naplnění podmínek v tomto ustanovení stanovených – toto řízení z moci úřední zahájit. Je ovšem pamatováno i na situace, kdy jsou na straně cizince objektivní závažné důvody, proč se nemohl vrátit zpět na území států EU, a v případě, že jsou tyto závažné důvody prokázány, správní orgán platnost povolení k trvalému pobytu nezruší (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). V § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je přitom uveden demonstrativní výčet těchto závažných důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53). Jejich smyslem je tedy ochrana cizinců před nepřijatelně tvrdými dopady daného ustanovení. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států EU, a prověřit, zda Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nespadají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“. Použití neurčitého právního pojmu poté umožňuje flexibilně reagovat na široké spektrum možných situací a jeho prostřednictvím lze zohlednit relevantní okolnosti řešeného případu, které se týkají nepřítomnosti cizince na území členských států EU (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 2 Azs 204/2018-40).

26. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je současně nutno „závažné důvody“ jakožto neurčitý právní pojem vykládat tak, že musí mít určitou souvztažnost k cizinci, o jehož povolení k pobytu se jedná. Tuto souvztažnost však Nejvyšší správní soud chápe tak, že zde existuje určitá skutečnost (závažný důvod), která cizinci buď objektivně brání opustit zahraničí (např. povodeň), nebo která pro něj představuje svou povahou velmi silnou vnitřní motivaci setrvat v zahraničí nepřetržitě i po dobu překračující 12 měsíců. Že jde ve druhém zmíněném případě o velmi silnou motivaci, musí být objektivně pochopitelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50). Vazbu (vztah) závažného důvodu k cizinci přitom nelze vnímat příliš úzce. O závažné důvody se proto jedná, nikoliv pouze pokud se vztahují přímo k samotné osobě cizince, avšak i v případě, kdy jsou dány například u jeho dítěte. Závažným důvodem podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tak například může být nejen onemocnění na straně cizince, ale rovněž onemocnění osoby, vůči níž má cizinec silnou vnitřní motivaci spolu s ní setrvat v zahraničí. Takovou osobou může být dítě, pro jehož nemoc rodič setrval v zahraničí, nebo naopak nemocný rodič, bez něhož nemůže vycestovat samo jeho dítě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 47/2016-60, či ze dne 16. 9. 2020, č. j. 10 Azs 112/2020-48).
27. Na tomto místě je zároveň třeba zrekapitulovat, že v projednávaném případě nebylo sporu o tom, že žalobkyně pobývala mimo území států EU nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců (konkrétně žalobkyně ve Vietnamu setrvala po dobu 21 měsíců). Sporná nicméně zůstala skutečnost, zda byly naplněny okolnosti, které vylučují možnost zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobkyně, když ta konstantně namítala, že jí svědčí liberační důvod ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců – konkrétně vážné onemocnění a následná podpora prarodiče.
28. V hodnocení této otázky se soud plně ztotožnil s posouzením učiněným ve věci správními orgány. Jak plyne ze shora odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud cizinec pobývá nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců mimo území států Evropské unie, bude mu jeho trvalý pobyt zrušen. Výjimkou je případ, kdy cizinec v rámci správního řízení o zrušení trvalého pobytu správnímu orgánu doloží, že jeho nepřetržitý pobyt mimo území členských států EU byl odůvodněn závažnými důvody. Cizince tedy tíží jak břemeno tvrzení, tak zejména i důkazní břemeno ve vztahu k doložení existence závažných důvodů pobytu mimo území členských států EU (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2017, č. j. 15 A 97/2015-49). Péče o osobu blízkou přitom může být za jistých okolností jedním ze závažných důvodů ve smyslu výjimky dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 6 Azs 181/2017-32, nebo ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 306/2014-50), přičemž tuto možnost nevyloučil ani žalovaný. Záleží ovšem na konkrétních okolnostech případu, zejména na trvalé nezbytnosti osobní péče cizince o osobu blízkou. To však v nyní projednávané věci žalobkyně prokázáno nebylo.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. V řešeném případě tak bylo rozhodné, zda měla žalobkyně možnost se vrátit v době od 23. 10. 2012 do 4. 8. 2014 (tj. po dobu pobytu ve Vietnamu) do České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53).
30. Vycházejí z nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu tak nutno konstatovat, že z konkrétních okolností případu nebyl prokázán závažný důvod, pro který byla žalobkyně mimo území České republiky více než 12 měsíců, neboť ze zjištěných skutečností, resp. skutečností tvrzených jejím otcem, a to seznatelně dynamickým způsobem vyvíjejících se, jakož i z doloženého úmrtního listu děda žalobkyně, nikterak nevyplynula trvalá nezbytnost osobní péče žalobkyně, nadto jako 6 až 7 letého dítěte, o prarodiče ve Vietnamu. Ostatně žalobkyně, resp. její otec, ani nepopsala a nedoložila povahu onemocnění svého děda, popř. jeho zranění z války, se kterým se měl do své smrti léčit, a stejně tak neučinila ani ve vztahu k psychickým obtížím své babičky, natož pak, aby jednoznačně popsala svoji (nezbytnou) osobní péči o prarodiče. Upozornit je v daném kontextu třeba i na celkovou délku pobytu žalobkyně ve Vietnamu, kde měla také navštěvovat školu, aby se naučila vietnamsky. Bez významu poté není ani zjištěná návštěva Vietnamu otcem žalobkyně v únoru až březnu 2014, který zde žalobkyni nadále zanechal. Těžko uvěřitelné je poté i tvrzení otce žalobkyně, že se jeho bratr žijící ve Vietnamu nemohl z pracovních důvodů postarat o jejich matku a tuto si ani vzít k sobě, přičemž tak starost o psychické zdraví babičky byla dle otce žalobkyně přenechána právě toliko na 6 až 7letou žalobkyni. Zjevnou nepravdou je pak otcem žalobkyně uvedený odjezd žalobkyně z Vietnamu ihned po pohřebních rituálech, když tyto měly trvat 45 dnů od úmrtí děda žalobkyně (dne 1. 12. 2013, přičemž pohřeb měl dle otce žalobkyně být „asi“ dva dny poté), neboť tato odcestovala až dne 4. 8. 2014 (tj. po 8 měsících od úmrtí děda). V dané věci se tudíž v kontextu volby místa pobytu žalobkyně zjevně jednalo o svobodné rozhodnutí rodiny žalobkyně. Situace žalobkyně tudíž bez dalšího v žádném případě nenaplnňovala pojem závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
31. Správní orgány přitom v řešené věci postupovaly správně, pokud ve svých rozhodnutích vycházely ze sdělení otce žalobkyně jako zákonného zástupce stran důvodů jejího pobytu ve Vietnamu. Soud k tomu pro úplnost podotýká, že v tomto typu řízení správní orgány, pokud jde o samotné důvody pobytu cizince mimo území České republiky, vychází z tvrzení samotného účastníka, tj. posuzují jím uváděné důvody. Povinnost správních orgánů zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch účastníka řízení proto nelze vykládat tak, že by měly za účastníka řízení dovozovat další možné důvody pobytu mimo území České republiky, které účastník neuvádí; ostatně je to právě účastník řízení (zde zákonný zástupce žalobkyně), který důvody svého pobytu mimo území České republiky zná.
32. Soud závěrem této části zdůrazňuje i fakt, že účelem trvalého pobytu je právě prohloubení integrace cizince do společnosti České republiky, a nikoliv poskytnutí možnosti volného přístupu na území vždy, když to bude cizinec či jeho rodina potřebovat.
33. Jestliže pak žalobkyně namítla, že dle jejího názoru napadené rozhodnutí zcela opomenulo dříve vyslovenou úvahu žalovaného (tj. v rámci dřívějšího zrušujícího rozhodnutí žalovaného v dané věci), že za jistých okolností lze připustit, že psychickou podporu babičky po smrti jejího manžela by bylo možno považovat za vážný důvod nepřítomnosti žalobkyně na území České republiky ve smyslu dotčeného ustanovení, nelze tomuto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tvrzení přisvědčit. Jednak žalobkyně v rámci předmětné námitky vytrhla z kontextu odůvodnění poukazovaného rozhodnutí úvodní (obecnou) úvahu žalovaného, přičemž se však zcela vymklcela k dalším, již konkrétním, hodnocením posuzovaného případu, a jednak je z odůvodnění nyní přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, zcela seznatelné, že správními orgány bylo postupováno právě v návaznosti na závěry obsažené v dřívějším zrušujícím rozhodnutí žalovaného, tj. že bylo ve věci doplněno dokazování s ohledem na požadavky uvedené v poukazovaném dřívějším rozhodnutí (viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí), jak ostatně bylo už výše rekapitulováno (viz odst. 12 tohoto rozsudku), přičemž učiněná zjištění byla znovu posouzena.

34. Co se pak týče námitky žalobkyně ohledně nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovaného do jejího soukromého a rodinného života, a to v celé její šíři, zdejší soud uvádí, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvedly, že z § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nevyplývá povinnost správního orgánu zabývat se otázkou přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
35. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
36. Jak přitom dovodila judikatura správních soudů, „obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v případě důvodů pro zrušení trvalého pobytu podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již zákonodárce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tedy zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, nebo ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32). Nejvyšší správní soud současně v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, vyslovil, že skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (na rozdíl např. od § 77 odst. 2 téhož zákona), nelze považovat za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu podle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39).
37. Nejvyšší správní soud nicméně výše uvedené závěry v navazující (recentní) judikatuře doplnil tak, že fakt, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž čl. 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z dané Úmluvy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29).

38. Z výše citované judikatury tedy sice plyne, že podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tudíž k porušení čl. 8 Úmluvy. Ovšem takovou situaci nelze *a priori* vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to tedy, že pokud žalobkyně namítá nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, správní orgány se s touto námitkou musí vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v daném řízení vyžaduje nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Na tomto závěru současně nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 (nový) odst. 3 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 8 Azs 290/2018-27).
39. Dále je v této souvislosti nutno upozornit na čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, dle něhož by při jakékoliv činnosti orgánů veřejné moci, která se týká dětí, měl být primárním hlediskem nejlepší zájem dítěte. Tuto zásadu převzal do judikatury k čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (srov. např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010, *Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku*, stížnost č. 41615/07). Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 12. 1. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, konstatoval, že „[z]ásada nejlepšího zájmu dítěte jistě neznamená, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se lépe žilo ve smluvním státě Úmluvy. Rozpor s čl. 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí neobsahují dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy (viz např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, *El Ghatet proti Švýcarsku*, stížnost č. 56971/10, zejména §§ 46-47 a prejudikatura tam citovaná).“
40. Z napadeného rozhodnutí pak v posuzovaném případě plyne, že spornou otázkou přiměřenosti se žalovaný nezabýval, a to s odkazem na možnost žalobkyně získat jiný (nižší) pobytový status. Byť správní orgán I. stupně, který s odkazem na dřívější judikaturu správních soudů konstatoval, že ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nemá povinnost přihlížet k možnému zásahu do soukromého a rodinného života, této otázce následně (nad rámec nezbytně nutného) věnoval několik vět odůvodnění (viz str. 4 prvostupňového rozhodnutí), ve světle výše uvedené recentní judikatury to však rozhodně nestačí. Správní orgán I. stupně totiž uvedl pouze tolik, že k porušení Úmluvy o právech dítěte v daném případě nedojde, neboť „nedojde k oddělení dětí od rodičů proti jejich vůli. Účastnice řízení žila v domovském státě od 23. 10. 2012 do 4. 8. 2014 na základě dobrovolného rozhodnutí rodičů. Na tento způsob života je přizpůsobena. Rodiče mají v České republice povolený trvalý pobyt, ale to neznamená násilné odloučení dětí od rodičů, neboť je jen na jejich rozhodnutí, zda budou žít společně s dětmi mimo území ČR či zvolí jiný způsob soužití případně jiné řešení.“ Dále zde bylo zmíněno, že předmětným rozhodnutím není omezeno právo žalobkyně – dítěte, jehož rodiče pobývají v různých státech, udržovat s nimi pravidelné styky. Obecně pak správní orgán I. stupně zmínil, že veřejným zájmem je v předmětné věci soulad způsobu chování osob pobývajících na území České republiky se zákonnými normami, přičemž upozornil též na potřebu, aby nebyl ničím narušován integrační proces cizinců. Z nadepsaného stručného odůvodnění správního orgánu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

I. stupně (pozn. soudu - žalovaný se touto otázkou již nezabýval) nicméně nelze uzavřít, že by správní orgány ve věci v konkrétní rovině (tj. za zjištěné a shora rekapitulované životní situace žalobkyně) zvažovaly její nejlepší zájem jako nezletilého dítěte, když namísto toho v zásadě uvedly jen, že rodiče žalobkyně, kteří mají povolený trvalý pobyt v České republice, mohou žít společně s žalobkyní i mimo území České republiky, případně realizovat vzájemný kontakt jiným způsobem. Nadto je výše popsané obecné odůvodnění správního orgánu I. stupně soudu již známo i z jiných obdobných případů (srov. např. věc vedenou u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 55/2019), přičemž tak zjevně nereflektuje specifické okolnosti té které řešené věci. Správní orgány se tedy nevypořádaly právě s klíčovou otázkou přiměřenosti rozhodnutí z hlediska nejlepšího zájmu žalobkyně jako nezletilého dítěte, jak tato plyne z výše odkazované aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, resp. odpovídajícím způsobem neřešily otázku, zda je v nejlepším zájmu žalobkyně (tj. nezletilého dítěte) zůstat s rodinou na území České republiky, kde také navštěvuje základní školu, a pokud by tomu tak bylo, zda může nad tímto zájmem převážet nějaký konkurující veřejný zájem.

41. K tomu zdejší soud připomíná, že žalobkyně v průběhu správního řízení dostatečně podrobně popsala svou situaci a uvedla důvody, pro které bylo třeba její tvrzení považovat za řádnou námitku zpochybňující přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života. Konkrétně v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně mj. uvedla, že na území České republiky žije její rodina. V České republice se přitom žalobkyně narodila a nyní zde také plní povinnou školní docházku, přičemž se z doložených vysvědčení (slovního hodnocení) podává, že se „*zapojila do třídního kolektivu českých dětí – spolužáků, i do dalších dětských skupin*“. Na základě těchto okolností se tedy měly správní orgány danou otázkou řádně a důsledně zabývat. Předmětnou námitku tudíž zdejší soud shledal důvodnou.
42. Soud tak vzhledem k veškerým shora konstatovaným skutečnostem napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku zrušil, a to pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť se žalovaný řádně nevypořádal s posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů v dané věci do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně, resp. z hlediska nejlepšího zájmu žalobkyně jako nezletilého dítěte. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud zároveň rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm pak bude žalovaný (příp. i správní orgán I. stupně) podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
43. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má poté oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud proto žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 10 800 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu (tj. 3 000 Kč) a přiznání odkladného účinku (tj. 1 000 Kč) v celkové částce 4 000 Kč a náklady zastoupení žalobkyně advokátem Mgr. Vratislavem Polkou stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávající se z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. 2 x Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3 100 Kč), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. listopadu 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.